

Ocena dorobku naukowego Dr. Marcina Wołoszyna
w związku z wnioskiem
o nadanie stopnia doktora habilitowanego

Jako baczny obserwator przebiegu kariery naukowej Dr. Marcina Wołoszyna oceniam, że w ciągu ostatnich kilkunastu lat rozwija się ona olśniewająco. Nie ma w tym określeniu najmniejszej przesady. W podanym wyżej okresie Opiniowany zdobył wybitną pozycję w gronie specjalistów zajmujących się okresem wczesnego średniowiecza w Europie Środkowej i Wschodniej. Moim zdaniem dotychczasowe osiągnięcia naukowe M. Wołoszyna znacznie przewyższają poziom dorobku osiągniany przez większość osób aspirujących do uzyskania stopnia doktora habilitowanego.

Pana Marcina Wołoszyna znam od 1989 r., kiedy rozpoczął studia w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Jagiellońskiego. Jeszcze w czasie studiów otrzymał on dziewięciomiesięczne stypendium naukowe w Niemczech (Ruhr Universität Bochum, program TEMPUS; 1994). Praca dyplomowa (*Moneta w Kotlinie Karpackiej w okresie istnienia kaganatu awarskiego*) powstawała w ramach mojego seminarium magisterskiego, obrona miała miejsce w 1995 r. Rozprawę wyróżniono nagrodą im. Rodziny Brzeskich przy Poznańskim Towarzystwie Przyjaciół Nauk. W ciągu następnych kilku lat ukazało się drukiem pięć publikacji z zakresu tej pracy. W latach 1991-1997 M. Wołoszyn odbył również studia historyczne w Uniwersytecie Jagiellońskim, wieńcząc je obroną pracy magisterskiej, napisanej pod kierunkiem prof. dr. hab. Macieja Salamona (*Ludność rzymska wobec armii, cesarza i barbarzyńców na terenie naddunajskich prowincji Cesarstwa u schyłku VI w. (w świetle Historii Teofilakta Simokatty)*).

Kolejny etap życia naukowego stanowiły studia doktoranckie w Uniwersytecie Jagiellońskim w latach 1995-2003. M. Wołoszyn przygotowywał pracę doktorską pod moją opieką naukową. Obrona dysertacji (*Archeologiczne zabytki ruchome pochodzenia bizantyńskiego i ruskiego z okresu od połowy X do połowy XIII w. z obszaru Polski południowej*), świetnej pod względem warsztatowym i merytorycznym, przy tym wyjątkowo obszernej (siedem

tomów, w tym ogromna część katalogowa oraz dokumentacja ikonograficzna), nastąpiła w listopadzie 2003 r.

Od roku 1997 Habilitant jest pracownikiem naukowym w Oddziale Krakowskim Instytutu Archeologii i Etnologii Polskiej Akademii Nauk (od r. 2004 na połowie etatu). W tymże roku 2004 Dr Wołoszyn został zatrudniony na stanowisku adiunkta w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego, w kierowanym przeze mnie Zakładzie Archeologii Średniowiecza, gdzie pracuje do chwili obecnej. Od r. 2008 intensywnie włączył się we współpracę z Geisteswissenschaftliches Zentrum Geschichte und Kultur Ostmitteleuropas (GWZO) w Lipsku w Niemczech, którą podtrzymuje do chwili obecnej. W 2011 r. otrzymał prestiżowe stypendium A. von Humboldta w kategorii doświadczony naukowiec.

Dr Marcin Wołoszyn należy do ścisłej czołówki środkowoeuropejskich specjalistów w dziedzinie archeologii oraz historii wcześniejszego średniowiecza. W tym zakresie posiada on bogaty, oryginalny i wartościowy dorobek naukowy. Rozległe pole jego aktywności badawczej stanowią przemiany dziejowe w VI-XIII w. na ziemiach dzisiejszej Polski, Ukrainy i Białorusi, a także w Kotlinie Karpackiej oraz na Bałkanach. Biorąc pod uwagę polskich archeologów-mediewistów z jego generacji (tzn. osoby w wieku 35-45 lat), M. Wołoszyn zajmuje obecnie - moim zdaniem - najwybitniejszą pozycję w kraju. Zdaję sobie sprawę, że ostatnie stwierdzenie może być uznane za ocenę subiektywną, ale już bezdyskusyjnie opiniowany plasuje się w wąskim gronie dwóch-trzech osób ze wspomnianej pokoleniowej grupy badaczy, legitymujących się najwyższym poziomem osiągnięć i kompetencji.

Tak się składa, że od roku 1989, gdy po uzyskaniu habilitacji zacząłem prowadzić seminaria magisterskie, a kilka lat później również doktorskie, nigdy nie miałem pod opieką naukową osoby, która dorównywałaby Dr. Wołoszynowi pod względem siły talentu badawczego, stopnia zaangażowania twórczego, inicjatywy w podejmowaniu nowych samodzielnych zadań poznawczych i ogromnej pracowitości. Cały okres studiów i późniejszej pracy w instytucjach naukowych został przez opiniowanego skrzętnie wykorzystany do zdobycia najwyższych kwalifikacji profesjonalnych. Naczelną dyrektywą badawczą Dr. Wołoszyna pozostaje konsekwentna postawa źródłoznawcza. Kandydat w swoich publikacjach i wystąpieniach konferencyjnych zawsze wykazuje się krytycznym, a przy tym twórczym i nowatorskim ujęciem tematu.

Pragnę dodać, że doskonalenie umiejętności stale idzie w tym przypadku w parze z wytrwałym i nieustępliwym przestrzeganiem nieskazitelnym

standardów etyki zawodowej. To trzeba mocno podkreślić: M. Wołoszyn reprezentuje elitę młodszej (lub raczej młodszo-średniej) generacji polskich archeologów nie tylko z uwagi na doskonałą sprawność warsztatową i wyjątkową aktywność pisarską, ale również dzięki kulturowanemu systemowi wartości, w wymiarze zarówno zawodowym, jak i w życiu osobistym.

M. Wołoszyn rozwija poczynania badawcze w kilku kierunkach. Część z nich z różną intensywnością uprawia nieomal od początku swojej kariery naukowej (*Moneta bizantyńska na terenie Europy Środkowej*, czy też *Studia nad doniesieniami Teofilakta Simokaty o północnych sąsiadach Bizancjum*). Na etapie przygotowywania dysertacji doktorskiej kolejne pole eksploracji - dzisiaj już najrozleglejsze i przynoszące najpoważniejsze dokonania (*Relacje Rusi i Bizancjum z Europą Środkową we wcześniejszym średniowieczu*) - zaczęło uzyskiwać przewagę nad innymi działaniami badań. W tym ostatnim zakresie, obfitującym w wiele istotnych osiągnięć, trudno wliczać wszystkie sukcesy, ale warto wspomnieć, że zaprezentowane przez Habilitanta ujęcia kartograficzne dały nowy, niezwykle instruktywny obraz podziału kulturowego świata Słowian na część wschodnią i zachodnią. Aby rozwiązać pewne dość szczegółowe zadanie badawcze, M. Wołoszyn stał się m.in. inspiratorem i współwykonawcą pionierskich międzynarodowych interdyscyplinarnych studiów nad pochodzeniem wyrobów z tzw. różowego łupku z okolic Owrucza na Wołyniu. Trzeba zaznaczyć, że zabytki te, występujące masowo nie tylko na Rusi, ale również w Europie Środkowej i Północnej, stanowią ważne świadectwo powiązań wschodnich partii naszego kontynentu z Zachodem w XI-XIII w. Na dalszym planie aktywności poznawczej Dr. Wołoszyna znalazła się także problematyka śladów pobytu wczesnośredniowiecznych Skandynawów oraz Węgrów na ziemiach polskich. W zespole pracującym pod kierownictwem naukowym Prof. Heleny Zoll-Adamikowej kandydat prowadził też badania terenowe na największym polskim grodzisku wczesnośredniowiecznym w Stradowie, a następnie zajmował się edycją źródeł uzyskanych podczas wykopalisk na tym obiekcie.

Dr Marcin Wołoszyn legitymuje się obszernym i znaczącym dorobkiem twórczym. Na zapoczątkowanej w 1997 roku liście jego publikacji naukowych w okresie do lata 2013 roku znajdowało się 95 pozycji wydrukowanych i jedna złożona do druku. Znaczna większość tych dokonań (71 publikacji) nastąpiła już po uzyskaniu stopnia doktora. W tym okresie, tzn. po 2003 roku, Opiniowany ogłosił jedną książkę współautorską (2006), stał się też inicjatorem wydania oraz redaktorem (bądź współredaktorem) pięciu edycji zbiorowych –

najokazalsza z nich liczy dwa tomy o znacznej objętości. Wśród licznej serii artykułów M. Wołoszyna spotykamy utwory zamieszczone w prestiżowych czasopismach i wydawnictwach polskich oraz zagranicznych, między innymi w *Reallexikon der Germanischen Altertumskunde*, Berlin–New York (trzy hasła); *Bulletin du Cercle d'Études Numismatiques*, Paris; *Beiträge zur Ur- und Frühgeschichte Mitteleuropas*, Langenweissbach; *Siedlungsforschung. Archäologie – Geschichte – Geographie*, Bonn.

Spośród 71. publikacji, wydanych po zdobyciu stopnia doktora, 38 tekstów (oraz tomów zbiorowych) stanowi owoc współpracy z innymi autorami. Niewątpliwie wyraża się w tym wybitny talent organizatorski M. Wołoszyna, widoczny przede wszystkim w umiejętności skupiania zespołów badawczych wokół własnych inicjatyw twórczych. Od ponad dekady M. Wołoszyn nie tylko sprawnie formuje grupy specjalistów – w ich skład wchodzi przedstawiciele różnych dyscyplin wiedzy – do podejmowania konkretnych zadań o wysokim poziomie doniosłości poznawczej, ale zawsze z ogromnym zaangażowaniem doprowadza konsekwentnie do uwieńczenia tych projektów publikacjami.

Wysoką pozycję naukową kandydata ugruntowała w swoim czasie rozprawa doktorska, chociaż została wydana na razie tylko fragmentarycznie (w formie serii artykułów), co jest zrozumiałe ze względu na olbrzymią objętość dzieła. Wielki sukces przyniosła również zredagowana przez M. Wołoszyna publikacja *Byzantine Coins in Central Europe between the 5th and 10th Century* (Kraków 2009, 687 stron w jęz. niemieckim, angielskim i francuskim), w której upowszechniono materiały konferencji międzynarodowej, przygotowanej i zorganizowanej według jego koncepcji autorskiej i z jego decydującym udziałem. Ukazanie się książki zostało bardzo przychylnie odnotowane w czołowych europejskich czasopismach specjalistycznych, m.in. w Bułgarii, Francji, Niemczech, Wielkiej Brytanii, na Węgrzech i we Włoszech, a w 2012 roku Académie des Inscriptions et Belles-Lettres (Paryż) przyznała za nią Habilitantowi nagrodę Prix Duchalais.

Jako osiągnięcie badawcze będące podstawą ubiegania się o stopień doktora habilitowanego Dr M. Wołoszyn wskazał cykl dwunastu prac, zatytułowany *Polska a cywilizacja bizantyńsko-ruska w VI-XIII w. na tle europejskim. Archeologia, numizmatyka, historia*. Wszystkie ukazały się drukiem w latach 2009-2013. Autor zajmował się w nich analizą kontaktów ziem polskich (w aktualnych granicach RP) z Bizancjum oraz Rusią Kijowską w średniowieczu. Przedmiotem omawianych opracowań była identyfikacja zabytków poświadczających wspomniane kontakty, analiza typologiczno-

chronologiczna tych artefaktów na tle środkowoeuropejskim, czy wreszcie próba określenia roli, jaką odegrało Bizancjum (a w następstwie także Ruś jako w znacznej mierze dziedzic kultury bizantyńskiej) w kształtowaniu się podziałów średniowiecznej Europy.

Wśród wymienionych utworów jest siedem samodzielnych i pięć powstałych we współautorstwie. Należy podkreślić, że udział M. Wołoszyna w powstawaniu dzieł współautorskich trzeba uznać za zdecydowanie dominujący, gdyż wynosi on średnio 75%. Poza jednym tekstem (który stanowi polską wersję angielskojęzycznego artykułu ogłoszonego w innym wydawnictwie) wszystkie pozostałe opublikowano po angielsku (większość) i po niemiecku. Warto podkreślić, że aż osiem omawianych pozycji zamieszczono w monumentalnych tomach zbiorowych, które są owocem ogromnego edytorskiego wysiłku Marcina Wołoszyna. Mowa o *Byzantine Coins in Central Europe between the 5th and 10th century*, Moravia Magna. Seria Polona, 3, Polska Akademia Umiejętności, Instytut Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego, Kraków 2009 [red. M. Wołoszyn] oraz *Rome, Constantinople and Newly-Converted Europe: Archaeological and Historical Evidence*, U ŻRÓDEŁ EUROPY ŚRODKOWO-WSCHODNIEJ / FRÜHZEIT OSTMITTELEUROPA 1,2, Geisteswissenschaftliches Zentrum Geschichte und Kultur Ostmitteleuropas an der Universität Leipzig (GWZO), Instytut Archeologii i Etnologii PAN, Instytut Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego, Kraków – Leipzig – Rzeszów – Warszawa 2012, t. 1 - 2 [red. M. Salamon, M. Wołoszyn, A. Musin, P. Špehar, M. Hardt, M. P. Kruk, A. Sulikowska-Gąska; w tym udział redaktorski M. Wołoszyna - 60%].

Dwanaście prac tworzących „zestaw habilitacyjny“ odnosi się do pięciu głównych tematów badawczych: 1. monety wczesnobizantyńskie w Polsce na tle środkowoeuropejskim, 2. wczesnośredniowieczne dewocjalia prawosławne z terenu Polski, 3. próba charakterystyki bizantyńskiego i łacińskiego modelu chrystianizacji Europy Środkowo-Wschodniej, 4. formowanie się pogranicza polsko-ruskiego w X-XIII w. ze szczególnym uwzględnieniem problematyki Grodów Czerwieńskich, 5. próba nowego ujęcia roli Bizancjum w procesie kształtowania się Europy średniowiecznej.

O ile pierwszy temat ma charakter do pewnego stopnia autonomiczny (jakkolwiek sięga do samych początków ewentualnych – niemal na pewno wówczas jeszcze niebezpośrednich – oddziaływań bizantyńskich na ziemię leżące na północ od Sudetów i Karpat), to wszystkie pozostałe zagadnienia (2. – 5.) są ściśle splecione ze sobą, a znaczna większość tekstów z podanej przez

Habilitanta listy wiąże się równocześnie z dwoma lub więcej wymienionymi wyżej tematami.

W każdym z przedmiotowych opracowań Autor wykazał mistrzowskie umiejętności warsztatowe na etapie analizy źródeł, nie tylko zresztą z zakresu archeologii, lecz w równym stopniu także historii, numizmatyki oraz sfragistyki. Jako osoba bezpośrednio zainteresowana poszerzaniem wiedzy o początkach kształtowania się polsko-ruskiej rubieży kulturowej i etnicznej pragnę zaznaczyć, że niewielu badaczy przyczyniło się tak bardzo jak M. Wołoszyn do wprowadzenia do obiegu naukowego równie obfitych i istotnych staroruskich materiałów źródłowych z terenu dzisiejszej wschodniej Polski. Dzięki rozpoczętej rok temu realizacji dużego projektu badawczego na temat Grodów Czerwieńskich, którego Habilitant jest pomysłodawcą i kierownikiem, należy spodziewać się kolejnego znaczącego przyrostu wartościowych danych archeologicznych. Równocześnie zwracam uwagę na wykazywaną przez Opiniowanego erudycyjną znajomość i wysoce profesjonalny sposób korzystania z niezmiernie bogatej światowej literatury przedmiotu z zakresu cywilizacji bizantyńsko-ruskiej. W tej sytuacji oceniam wysoko wkład M. Wołoszyna w rozwój badań nad omawianą problematyką. Przedstawiona przezeń wizja przemian dziejowych w relacjach Bizancjum – Ruś – Polska jest rzetelnie udokumentowana i według mojej opinii bardzo wiarygodna. Walory merytoryczne i warsztatowe bloku publikacji, które wybrano jako podstawę ubiegania się o stopień doktora habilitowanego, dają niepodważalne przesłanki do stwierdzenia, że M. Wołoszyn w sensie faktycznym już osiągnął szczebel rozwojowy samodzielnego pracownika nauki.

Dr Marcin Wołoszyn odnosi znaczące sukcesy jako inicjator, kierownik i wykonawca projektów badawczych. Kierował (bądź kieruje) czterema grantami krajowymi i dwoma zagranicznymi (w Niemczech i USA). Wszystkie zakończone projekty otrzymały od recenzentów bardzo wysokie oceny. W kolejnych czterech krajowych i jednym zagranicznym grantie (Niemcy) uczestniczył jako wykonawca lub główny wykonawca. Na szczególną uwagę zasługuje realizowany od 2013 r. (z planowanym zakończeniem w 2016 r.) duży projekt badawczy, którym kieruje Opiniowany: *Złote jabłko polskiej archeologii. Zespoły grodowe w Czermnie i Gródku [Grody Czerwieńskie] – chronologia i funkcja w świetle badań dawnych oraz weryfikacyjnych.*

W latach 1996-2013 wziął czynny udział (z referatem) w prawie 30 międzynarodowych konferencjach naukowych, które odbyły się na terenie dwunastu – wliczając Polskę – krajów (Białoruś, Rosja, Litwa, Niemcy,

Bułgaria, Wielka Brytania, Finlandia, Włochy, Ukraina, USA, Serbia). Zorganizował (lub współorganizował) cztery międzynarodowe konferencje naukowe (w Krakowie w latach 2006, 2007 i 2010 oraz w Sofii w 2011 r.).

Dr Marcin Wołoszyn cieszy się zasłużonym uznaniem w aż trzech międzynarodowych kręgach specjalistów, które zresztą częściowo pokrywają się ze sobą. Mowa o archeologach-slawistach, historykach-bizantynistach, a także o znawcach numizmatyki bizantyńskiej. W trakcie swojej pracy zawodowej (tzn. od r. 1997) przebywał wielokrotnie w kilkunastu krajach europejskich w ramach staży, pobytów stypendialnych i umów o współpracy. W kilku uczelniach niemieckich Kandydat wygłosił wykłady dla studentów. Są to: Ernst-Moritz-Arndt Universität, Greifswald (2006), Otto-Friedrich-Universität, Bamberg (2007), Humboldt Universität, Berlin (2008) i Christian-Albrechts-Universität, Kiel (2010). Opiniowany utrzymuje rozległe kontakty naukowe ze specjalistami zagranicznymi, w szczególności z Niemiec, Austrii, Rosji, Ukrainy, Białorusi, Chorwacji, Serbii i Wielkiej Brytanii. W latach 2006-2012/13 koordynował współpracę naukową Instytutu Archeologii i Etnologii PAN z odpowiednimi instytucjami na Białorusi, w Chorwacji, Rosji i Serbii. Od r. 2008 do chwili obecnej szczególnie blisko współpracuje z Geisteswissenschaftliches Zentrum Geschichte und Kultur Ostmitteleuropas w Lipsku. Dzięki Dr. Wołoszynowi została znacznie zintensyfikowana współpraca naukowa Instytutu Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego z uczelniami niemieckimi w Greifswaldzie i Kilonii.

W latach 1999-2012 z wielkim zaangażowaniem pełnił funkcję sekretarza redakcji jednego z najlepszych polskich czasopism archeologicznych, *Acta Archaeologica Carpathica*; obecnie jest drugim zastępcą Redaktora. Należy do rad redakcyjnych czasopism i serii wydawniczych: *Collectio Archaeologica Ressoviensis*, *Acta Militaria Mediaevalia* oraz *The Journal of the Archaeological Numismatics* (Bruksela). Od 2010 r. zajmuje stanowisko sekretarza redakcji serii *U ŹRÓDEŁ EUROPY ŚRODKOWO-WSCHODNIEJ/FRÜHZEIT OSTMITTELEUROPAS* (Kraków-Leipzig-Rzeszów-Warszawa).

Opiniowany jest członkiem krajowych i międzynarodowych towarzystw naukowych, jak: Komisja Bizantynologiczna Komitetu Nauk o Kulturze Antycznej PAN (od 2007), Komisja Bizantynologiczna Polskiego Towarzystwa Historycznego (od 2007), *Arbeitsgemeinschaft zur Archäologie der Sachsen und ihrer Nachbarvölker in Nordwesteuropa* (od 2012), Komisja Archeologiczna PAN, Oddział w Krakowie (od 2013). W czerwcu 2013 został członkiem Komisji do spraw rozwoju studiów bizantynistycznych przy Międzynarodowym

Towarzystwie Bizantynistycznym z siedzibą w Atenach (Development Commission of The International Association of Byzantine Studies [AIEB]).

Jak już wspomniano, od 2004 r. Habilitant jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego. Prowadził (lub prowadzi) wykłady, ćwiczenia i konwersatoria z archeologii wczesnego średniowiecza, w tym zajęcia dotyczące archeologii Rusi Kijowskiej, a ponadto z zakresu numizmatyki starożytnej i średniowiecznej. W anonimowych ankietach studenci oceniają jego zajęcia dydaktyczne jako atrakcyjne i reprezentujące bardzo wysoki poziom merytoryczny.

W ramach programu ERASMUS M. Wołoszyn kilkakrotnie wygłaszał wykłady dla studentów archeologii w Niemczech (o czym wspomniano powyżej) i Serbii. Również w ramach tego samego programu wymiany międzynarodowej Habilitant zorganizował kilka wykładów zaproszonych specjalistów z Niemiec i Rosji dla studentów Uniwersytetu Rzeszowskiego.

Podsumowując powyższe uwagi pragnę podkreślić, że według mojej opinii Dr Marcin Wołoszyn ma przed sobą perspektywę wspaniałej kariery naukowej. Przemawiają za tym zarówno dokonania dotychczasowe, jak i bardzo ambitne plany dalszych poczynań, które znam dzięki naszym bliskim kontaktom badawczym.

W okresie uzależnienia Polski od Rosji sowieckiej nierzadko zdarzały się ograniczenia pozanaukowe w zakresie studiów nad niektórymi aspektami dziejów Rusi wczesnośredniowiecznej. Problematyka początków oraz przebiegu formowania się etnosu wschodnio- i zachodniosłowiańskiego, kwestia genezy państwowości ruskiej, pytanie o mechanizm i czas kształtowania się granicy Polski i Rusi – te i inne podobne kwestie nie zawsze mogły być dyskutowane w sposób zupełnie swobodny. Niewątpliwie dalsza pomyślna realizacja zainteresowań badawczych M. Wołoszyna, już po uzyskaniu należnego mu statusu samodzielnego pracownika naukowego, przyczyni się do wypełnienia jeszcze istniejących luk, odczuwalnych w polskich badaniach do chwili obecnej.

Dr Marcin Wołoszyn może się poszczycić w pełni dojrzałym własnym profilem badawczym. Mogłem od początku obserwować, jak stopniowo kształtowała się sylwetka młodego uczonego, który dokonywał świadomego wyboru swoich dalekosiężnych celów poznawczych. Jest pod tym względem wyjątkowo dobrze przygotowany, gdyż ukończył studia archeologiczne i historyczne, a od początku kariery naukowej stale poszerza swoje horyzonty, kultywując bliską współpracę z najlepszymi ośrodkami mediewistyki archeologicznej w Europie Wschodniej i Zachodniej. Jednym z najważniejszych

zadań, które niemal od czasów studenckich stawia on przed sobą, i które konsekwentnie realizuje, jest próba rozpoznania znaczenia cywilizacji bizantyńskiej i ruskiej dla kształtowania się Europy w średniowieczu.

Dr Marcin Wołoszyn należy do najlepszych i najlepiej rokujących na przyszłość polskich badaczy dziejów Europy Środkowo-Wschodniej w okresie wczesnego średniowiecza. Jako uczony posiada bardzo wysokie kwalifikacje, a przy tym niezwykle wartościowy dorobek naukowy, który już obecnie cieszy się dużym uznaniem na forum międzynarodowym.

Warunki określone w *Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dn. 1.09.2011 roku w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego* sugerują również uwzględnienie danych, którymi jako recenzent nie dysponowałem: impact factor (§ 4, pkt. 3), liczbę cytowań (§ 4, pkt. 4) i zapewne tzw. indeks Hirscha (§ 4, pkt. 5). Sądzę, że niezależnie od tej luki informacyjnej (której w tym przypadku nie odczuwam zbyt dotkliwie) mogę z najgłębszym przekonaniem stwierdzić, że Dr Marcin Wołoszyn pod każdym względem spełnia z naddatkiem kryteria wymagane od kandydata do uzyskania stopnia doktora habilitowanego.

/Prof. dr hab. Michał Parczewski/